

62

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

14562

ப ச வ ந் த வ ன்
வெண்பாவந்தாதி,
திரு ஊஞ்சல்.

இது,

ஸ்ரீ வ ன் ரெ ண ட ர வ் க ள்

நான்குநூள் ஒருவரும்,

காளைக்குடி

ராம. கு. ராமநாதச்செட்டியார்

குமாரருமாகிப்

சொக்கலிங்கச்செட்டியார்

இயற்றியது.

செனனை:

பிரஸிடென்ஸி அச்சககூடத்தில்

அச்சிடப்பெற்றது.

சீவநிவஸ்வாவகாஸ் புரட்டாசினி. சீவநி

உ.

சிவமயம்.

பசுவந்தவின

வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

பொன்னுலக முன்னுகைம் போற்றுபக வந்தன்னயா
நன்னகரா னந்தவல்லி நாயகற்குப்—பன்னுவெண்பா
வந்தாதி பாட வருளு மொருகோட்டுத்
தந்தா வளத்தினிரு தாள்.

நூல்.

திருமார்பன் வேதந் திகழ்வாயன் நேவர்
பெருமான் முதலிமையோர் பேணி—யொருவாத்
தவமுனிவோர் சூழ்ந்திறைஞ்சத் தண்பசுந்தை மேவுஞ்
சிவனடியே போற்றுகநெஞ் சே. (க)

சேவேறு தேவனே செஞ்சடையாய் நஞ்சடையு
மாவேறு கண்டா மலர்க்கண்டா—சோவேறு
புன்னகையாய் தென்பசுந்தைப் பூரணநா லாரணவிற
கன்னகையா பொன்னிகரங் கா. (உ)

கானமர் பூங் கொன்றைசடைக் கானமர்செம் மேனியசெ
தேனமர் பூஞ் சோலைதிகழ் தென்பசுந்தை—வானவழுக்
கண்ணாவான் போற்றுமணி கண்டா கடையேனே
யெண்ணாவா லிற்றுதித்தற் கே.

ஏதமே செய்தே னிவைவெனநாக் கூசுமந்தோ
போதமே லொன்றுமிலாப் பூரியன்யா—னாதனே
யானந்த வல்லியிடத் தார்பசுந்தை யண்ணலோ
வினந்த விர்த்தா னெனே.

என்னுரைக்கேன் யாவு மிருந்தாக் குணர்முதல்வா
பொன்னுரைக்கொள் வேணிப் புனிதனே—நின்னிடத்
தொத்தி யுணர்ந்தி யருங்கெனுந்தோ மும்பசுந்தைத்
தீர்த்தனே தீர்த்தருணீ செய்.

செய்ய சடையானே செம்பவன மேனியனே
வையமரு ளானந்த வல்லியிடத்—தையனே
யேதுறுமோ வென்றுகவன் நேக்கத்தா னெழைமையா
னேதுதுதி கொள்வா யுவந்து.

உவகைமிகப் பாலூட் றுநியம மன்னைக்
கனிர்தொழிலே னும்பசுந்தை யண்ணல்—சவலை
மழவுக் கழலு மரபாமல் வாநே
விழைவுத்*நென் பாட்டினையு மேவு.

* விழைவுற்றவென்னும் பெயரொச்சத்தகரந்தொக்கது.

வெண்பாவத்தாதி.

௩

மேவலர்தம் பான்முனிவான் வேறறவன் பாலேத்து
மாவலர்தம் பாலருளா லார்த்தியின்ப—மாவரிமுன்
வண்பதும் வாடன் மலர்த லுறல்போல
வொண்பசுந்தை யான்முன் னுறும். (அ)

உறவு முறுதுணையு மோகைசெய்தாய் நந்தை
யறமும் பொருளின்பம் யாவும்—பிறவுமெலாம்
பண்பிசைந்த சான்றோர் பணிந்திதைஞ்ச விற்பருஞ்ச
தண்பசுந்தைச் சம்புவிரு தாள். (ஆ)

தாழ்த்திலே னன்பொமிகின் றுளிற் திருக்கோயில்
சூழ்த்திலே னாவாற் றுதித்திலேன்—போழ்த்தாதித்
கோடரத் தானேயென் கோடரத் தென்பசுந்தை
யாடரத் தானே யருள். (க)

அருளா யுருவா யருவுருவாய் வேதப்
பொருளாய்மெய்ப் போதமாய்ப் போதத்—தெருளாய்
சுயமே யொளிருஞ் சுடராய் மருவும்
வயமார் பசுந்தையிலெம் மான். (கா)

மாலார் பிறந்தையெனும் வாரியிலாழ்ந் தாமிழையார்
சேலார் விழிவலையிற் சிக்கியே—தூலோது
நன்னெறிச்செல் லாதுலைந்தே னாதனே தென்பசுந்தை
மன்னுமிறை வாவருளு வாய். (கப)

வாயுணையே வாழ்த்த மனமுணையே சிந்திப்ப
வேயுந் தலைதா னிறைஞ்சவே—நீயுயிர்கட்

கீதலுண ராமலந்தோ வேந்திழையார் பாற்பசுந்தை
பாதிமனை சாரு மவை. (கங)

அவைகிறைந்த கூத்தா வருட்பசுந்தை நாதா
சிவையிடத்தின் மேவிமகிழ் தேவா—நவைநெறியிற்
போதலே யுண்ணமுதாம் புன்மையேற் குன்றுதிரின்
ஐந்தலே நஞ்சாமந் தோ. (கச)

அந்தோநா னென்செய்கே னண்ணால் விடமிமையோர்
வந்தோ விடக்கொண் மணிகண்டா—முந்தாருஞ்
செய்யாத தீமையெலாஞ் செய்புலையேன் மென்பசுந்தை
யையாரா னுய்வதெந்நா ளாம். (கரு)

ஆமோ வெனக்கு னருளென்று நைந்துமனம்
வேமோர்கா லவ்வுணர்வை வேல்விழியார்—திமோக
மாவா மறைப்ப வயர்ந்ததுவா கின்றேன்மா
தேவா பசுந்தையழு தே. (கசு)

அமுதா யமுதி னருஞ்சுவையா யன்பர்
சமுதாய முண்ணத் தகுவோய்—குமுதவாய்
வெற்பரையன் பொற்பாவை மேவும் பசுந்தைநக
ரிற்பரனே யற்புகவெற் கே. (கஞ)

கேதமிக வாமென்ப கேட்டிருந்து மந்தோபுன்
மாதர்முலைக் குன்றேறி மாழ்கின்றே—இதனை
தென்பசுந்தை வாண சிவனே சிவைபாகா
வென்புகுமோ நாயேற் கினி. (ககி)

தினியோர் புகலுண்டென நெண்ணுகிற்பே னல்லேன
நனியே பசுவந் தனைமா—முனியே
முனியேலென் றீமை முனியேழையந்தோ
பனியேய் மலைமகளன் பா. (௧௯)

பாவானின் பாடம் பரவுந் தாமறியென்
பாவாணர் போற்றும படிவினவி—நாவாற
றுதிபோலத் தென்பசுந்தை தூய்யானே நாயேன
மதிபோன வாபோற்று வல். (௨௦)

வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனனினபா
ல்லான்மற நியாபாலா மண்ணிலே—விலலாருந்
தென்பசுந்தை வாழ்வே சிறுமுனிவற் கீட்டாண்
டென்பதன்று மாற்றினை நீ பே. (௨௧)

ஏனோ வுணரா தெரிநரவந் றீவர்பலர்
தானேவிழந் தெயக்கின்றா தாணுவே—வானோர்கு
போற்றும பசுந்தைப புராந்தகா நீயெவர்க்கு
மாற்றும மருள்பொதுவா னால். (௨௨)

* ஆவிபொது வேனுமுட மானோர் துணையின்றி
மேவியுண மாட்டா விதமேபோ—னீவிழைந்தெற்
கூட்டினு லன்றி யுணும்வனியில் லேன்பசுந்தை
நாட்டினு யாரருணி நல்கு (௨௩)

* ஆவி - ஈண்டுவாவி,

நவையென் பனவெல்லா நாடிச்செய் தீயென்
சுவையன்பின் வாழிடத்தாய் தேவே—யவையின்சு
னின்னாடி தென்பசுந்தை நேசா கயிலேசா
வென்றா தரிப்பா பெனை. (உச)

எனை நீ யுணர்த்தினால் யானுணர்வே னன்றி
நீனையா னுணரு நிலையே—தனையே
பசுவந் தனையாள் பரமா திரமா
விசுவந் தனையார்வாழ் வே. (உரு)

வேயனைய தோளார் விழிவலையி லார்த்தாசைப்
பாய கடற்குட் படுத்திமுலை—யாயமலை
யாலமுத்த நைந்தாங் கலைந்தே னருள்பசுந்தைச்
சூலயிற்சை யாய்தாட் டினே. (உ௬)

துனையாவைந் தக்கரமே சொல்லுமா சொல்லி
யுனையாருங் கண்டுகைநீ நென்று—மணிவார்தம்
பாதமுடிக் கொண்டோரோ பண்பார் பசுந்தைமுக்க
ணதியடிக் கிழின்பத் தார். (உ௭)

ஆரே வினைதபுத்தெ மார்த்தியறத் தென்பசுந்தைப்
போரோற்றான் றுளிற் புணர்ப்பொன—ஆரூர்தோ
ரோடியுண ராதந்தோ வொண்டொடியார் தொண்டொடியாய்
நேடியினோத் தாய்மனமே நீ. (உ௮)

நீகேண் மடநெஞ்சே நிச்சயமின் னுர்திறத்திற்
போகே விடர்முழுதும் பூட்டுமது—பாகே

மலைமொழியா னந்தவல்லி வாபன் பகற்கைநக
மலைவளடி யாாதிற்றே சாரா (௨௧)

சூர்த்தா பவற்கொலைக்குந் தண்பகுபத நாணி தமகி
மூர்த்தேதய மின்டாமய மாகுமதி—சேர்த்தாருளு
செஞ்சடையான நென்பகற்கைநக தேவனென்றே தாயொற்
செஞ்சடையா யானுன னிலை (௨௦)

கிலையாயுன் சேவடியி னெஞ்சமுதநா நந்தீகா
விலையாநு மோதியொடொண டாறநி—யுலவாகி
மெக்காளு மோடி யிலைதகமு கோபகற்கை
யென்னாநா கின்னடி மையான (௨௨)

யாவையுந் ன் னுணையன்று யாதுஞ் சலியாவென்
மேலவறமெய்ந் தாலோது மொண்பகற்கை—மெவரனை
முக்கண்ணு மொய்துழலா முலாநருவ் தென்னனகின்
பகதமுந் செய்யாய் பரிந்து. (௨௩)

பரிவேதம மருநருவாம பாங்குடை யா காண்பா
பரிவேத மாவூ பரனை—பரிவேச
னாதியருங் காணா மருடபகற்கை யானெருநக
நீதியிதை யோர்துணாவாய் நீ, (௨௪)

நீயே தவமுடையை நீயே யருளுடையை
நீயேமெய்ஞ் ஞான நிறைவுடையை—நீயேபே
ரின்புடையை போற்று மெழிறபகற்கை யானருளை
யன்புடையை போற்றுவையா னுல் (௨௫)

அ

ப ச வ ந் த னீ

ஆனார் கொடி-பா யருளுருவேவர் பாற்கொடியாய்
மானார் கரத்தாய் மலர்கரத்தாய்—வானோக
ளாற்றும் பணியா யணியும் பணியாய்
போற்றும் பசுந்தை புரம். (௩௫)

புரமூன் றெரித்தாய்மூன் புன்னகையாற் காமன்
புரமூன்று பார்வையாற் போக்கும—பரமூன்றி
மாமலமும் வீட்டும் வகைபசுந்தை நாதாகை
யாமலகம் போற்றிற்று வாய். (௩௬)

ஆயே யெனையுணர்த்து மத்தனை தென்பசுந்தை
வாயே யனவரத மன்னிவாழ்—தூயோனே
முக்கணக்க வக்கணாக்கொண் முத்தநித்த பெத்தமுத்தி
யக்கணக்கெ னெற்குணர்த்தி யாள். (௩௭)

ஆளும் பதமெனக்கின் னாயினுநின் னாரருட்கெந்
நாளும் பதம்பசுந்தை நாதாவெண்—டோளு
மதிமுடியு மாமிடறும் வாரகமுலுங் காட்டி
யெதிருறுவாய் தேகாந்தத தில். (௩௮)

இல்லா விடையா ரிடையக்குந் நெந்நாளு
நல்லானே நானுலேதன் ஞாயமோ—வல்லானே
ஞென்றுடையாய் நின்னுடையா தோதுபுலிப் பாதர்பணி
மன்றுடையாய் நன்றருளு வாய். (௩௯)

வாயே மனமே வபுவேயென் றிம்மூன்றெந்
நாயே கினதிடையே சார்ந்துநித்ப—நாயேற்

வெண்பாவந்தாதி.

க

கிருவினையொப் பாக விருண்மலவி றேக
வருள்பசுந்தை வாழ்வேய ரா.

(ச௦)

அரனே யமுதே யழகா குழகா
வரனே பசுந்தை வரதா—பரனே
யுரகா வரனா ஷுமைமா திடையே
விரகா வரனா விழை.

(ச௧)

விழைவா யரனே விழைந்தா லடியே
னழகா ஷுனதா எயரோ—னெழிலார்
வடவா லிடையார் மௌனா பசுந்தை
யிடமா யமர்வா யெனே.

(ச௨)

எனேத்துயருந் தீர்த்தா னெழிற்பசுந்தை நாதா
நீனேத்துதிக்க நானுணரா நீசன்—பினைத்துதிக்கப்
பண்ணுவதுன் பாரமே பானியேம் கின்பருள
வெண்ணுவது முன்பார மே.

(ச௩)

ஏதந் தருபவத்துற் றெய்த்தே னெறுழ்மறவி
தீதந் தெனையலைப்பச் சேர்ந்திடுமப்—போதந்தோ
வென்செய்தேன் றென்பசுந்தை யீசா கயிலேசா
தஞ்செனக்கா ரஞ்சலெனச் சார்.

(ச௪)

சாரங்க வம்பகத்தார் சைலமக ளாரொருபாற்
சாரங்க வம்பகத்தார் தண்பதுமன்—சாரங்கச்
செங்கரனேர் காணாச் சிலம்படியாய் தென்பசுந்தைச்
சங்கரனே நின்றாள் சூரண.

(ச௫)

சரவணத்தன் காழிவரு சம்பந்தன் னுதை
யரவணத்தன் மேனிக் கணியாச்—சிரவணத்த
நான்மறையோர் வாழ்பகந்தை நாதன் பதமனமுன்
பான்மறையா தாடும்வகை பார். (சக)

பார்த்திலையர் தோவுற்றுப் பாழ்மனமே யெங்குறுகிற்
கோத்தவளஞ் சால்பகந்தை யீசனன்னு—ளோர்த்துணர்மெய்ன்
ஞானமய வாசீசர் நன்முடிவி னல்லூரிற்
னுருளிச் சூட்டிமலர்த் தான். (சௌ)

தாழ்மதிநீ தென்பகந்தைச் சங்கரனைத் தம்பரனைப்
போழ்மதியார் வேணியனைப் பூணியனைப்—பாழ்மதிசே
ராதனையு மாட்கொணம்பி யாளுந் கன்றுசென்ற
துதனைநெஞ் சேயெப்போ தும். (சஅ)

துங்கமறை வேதியனாய்த் தூயதிரு வாசகத்தை
யங்கனுகி வாதபுரி யண்ணல்பாற்—செங்கரங்கள்
சேப்பவெழு தும்பகந்தைச் சிற்பரன்றா ளோநம்மைக்
காப்பதலா லுண்டோ கதி. (சக)

கதிர்முடிவேந் தென்கண்ணன் கண்ணனிவர் தாம்வாழ்
பதிமுழுதாண் டின்பம் பருகி—பதிலுவர்ப்புற்
ருசனையத் தானவனே யாதிறெஞ்சே தென்பகந்தை
யீசனையே பேசினையா யில். (ந0)

இல்லாளாய்ப் பாணமா யேறுமாய் நிற்கியைந்த
கல்லானே மால்பகந்தை நாதனே—யெல்லரமாய்

கின்ற யவற்கொளித்து நேடியலை வானின்று
யென்ற லெமார்க்கிமம் நென்.

(ருக)

என்ன யகனே யெனையருளா னந்தவல்லி
தன்ன யகனே தருமிமையோர்—நன்ன
யகனே பசுந்தை யமுதே துதலம்
பகனே யருணைக்கம் பண்.

(ருஉ)

பண்ணமரும் வேதம் பாரில்வாயான் நென்பசுந்தை
யண்ணலருள் பெற்று ரடியார்க்கு—விண்ணமரு
மாலம் புயனெதிமால் வாழ்பதமெல் லாஞ்சிறுகாத்
காலுந் துரும்பைநிக ராம்.

(ருங)

ஆகும் பொருள்பசுந்தை யம்மான்ருண் மந்தெல்லா
மேகும் பொருளென் றினிதுணர்வி—வேக
மவனடியார்ச் சார்ந்தே யவனோவல் செய்யு
மவரிடையல் லாலெவர்பா லாம்.

(ருச)

ஆனே றுடையா யருளுருவி லாசையெட்டுந்
தானே றுடையாய் சடையானே—வானேறும்
பைம்பொழிநே னூற்றும் பசுவந் தனைநகரத்
தெம்பெரும் தம்பகின்ற னே.

(ருரு)

ஏதப் பவக்கடல்விழ்ந் திச்சையெனு முட்குறவ
மோதத் திரைமாதர் முன்னமிழ்த்த—மாத்தத்தி
லுற்றேற்கிப் போதே யொளிர்பசுந்தை யெம்பானே
சற்றேனு கின்னருளாத் தா.

(ருசு)

தான நிறைபொறைமை சான்றாண்மை சேத்தியமுன்
 னைவெலாந் தென்பகந்தை யம்மானே—நீநவிலு
 மாருளா லாமென் தருமறைமுன் சேதைவுமென்
 மேரகிலார் மூடா சிலர். (௫௭)

சில்லரிக்கட் டேமொழிப்பூந் தேங்கோதைப் பூங்கொங்கை
 வல்லமைத்தே நானந்த வல்லியிடம்—புல்லவமா
 தென்பகந்தை நாதா சிறியேறஞன் றானன்றி
 யென்புகன்முற் றோர்ந்தா யிசை. (௫௮)

இசையுலகெ லாஞ்சு மொழிந்நகந்தை நாதா
 நசைமுனிவொன் றில்லாத நயமா—மிசைவிண்மதிப்
 பிஞ்சக் கரவுடையாய் பேதையேன் மேதையுற
 நெஞ்சக் கரவுடையாய் நீ. (௫௯)

நீயேயெல் லாமாகி நின்றா யெனையளித்த
 தாயே பசுவந் தனையமருந்—தூயோனே
 யொன்றுநீ யல்லையுனை பன்றியிலை யொன்றுமெனி
 னன்றுணர்வ தெவ்வாறு நான். (௬௦)

நானே லடியவனென் னாயகனீ யீதுண்மை
 மானேய் கரத்தபசு வந்தனையெம்—மானே
 மருள்புரிவா யிப்புஞ்ந்து மாழாதுன் றானே
 யருள்புரிவா யீதென் னவா. (௬௧)

அவனே யவளதுவென் றுமுணர்வு நீத்தெம்
 பவனே யெமையாள் பகந்தைச்—சிவனே

பரமா சிவோகமா பாவனையுந் தென்றுந்
திரமாகும் பேதறுளிச் செய்.

(கூஉ)

செய்யனே பொன்மேனிச் செல்வனே யென்னுரிமை
யையனே தென்பசுந்தை யண்ணலே—பொய்யனேன்
பொய்மாதர் வாஞ்சைப் புராரெறிச்செல் லாதருணி
செய்மாதர்ச் சைவச் செலவு.

(கூங்)

செல்லார் பொழிற்பசுந்தைச் செஞ்சடையா னெல்லாமும்
வல்லா னெமையாளு மாநேவன்—புல்லா
ரரணங்கண் மூன்றெரித்த வண்ணமு ள்ன்றி
யரணம்வே றுண்டோ வறை.

(கூசு)

அறையுண்டு மொத்துண் டவாசித் திசையான்
கறையுண்ட வேலாற் கவலேல்—பிறையுண்ட
வேணியான் பாதமே மென்மலரா லர்ச்சிப்பாய்
பாணியாய் நெஞ்சே பணி.

(கூந்)

பணிகொண்ட வேணிப் பசுவந் தனையான்
பணிகொண்ட சென்னியராய்ப் பாரிற்—கணிகொண்ட
மெய்யடியா ரோவறரும் வேண்டிவநெஞ் சீ துன்பால்
வையடியா ரின்பும் வரும்.

(கூகூ)

வணாவில்லான் தென்பசுந்தை வானையி யார்க்கு
வணாவில்லா தீயும் வரத—னாவில்லா
ரேறுடையான் சேகரமே லிந்துடையான் சேவடியே
தேறுடையா ரொம்மலையாகே.

(கூ)

தேவனே தென்பசுந்தைச் செல்வனே நால்வரூட்
பாவனே யாதிப் பழமறைசொ—னுவனே
மாதேவா வானந்த வல்லிபங்கா வென்றுநெஞ்சே
போதோவா தென்றும் புகல்.

(சுஅ)

புகலாகின் றானே புகுந்தடியே நென்று
மகலா தடைந்தே னரனே—மிகலாருந்
தென்பசுந்தை வாண திருவுளம் தென்றறியே
நென்பெறினு நின்கருணையே.

(சுஅ)

ஏவந் துயிலு மிரதமசை வில்லதுகைச்
சாவங்கன் மேற்கிழக்கிற் றுன்மாதிப்—போவதுரு
டென்பசுந்தை வாண திரிபுரத்தை நீதுணையா
யென்பொருந்த வென்ற யிசை.

(எ௦)

இசையார் பசுந்தையம் மொம்மானே வானோர்
நசையார வந்திறைஞ்சு நாதா—மிசையாருந்
தண்மதியாய் நாயேனைச் சார்மலத்தி னுற்றறனைத்
தண்மதியா னிற்றொழுவே தா.

(எ௧)

தானேவந் தென்னைநீ தாங்கினு லல்லாலெம்
மரனையான் போதும் வலியில்லென்—தேனேயும்
பூம்பொழில்நூழ் தென்பசுந்தைப் புண்ணியா கண்ணியா
வேர்ப்புமதி வேணியெந்தா யோ.

(எ௨)

ஓதியா யோதி யுணர்பொருளா யுய்த்துணரு
நீதியாய்க் காண்பானாய் நேரிலருஞ்—சோதியா

வெண்பாவந்தாதி.

க

யின்னும் பரவெளியா யேய்ந்து மெமக்கிரங்கி
மன்னும் பசுந்தையிலெம் மான்,

(௭௩)

மானே விழிகண் மடமயிலே சாயனறுந்
தேனே மொழியென்று சேயிழையார்—பாணாறு
மோதமட நெஞ்சே யொருநணமே னும்பசுந்தை
யாடுமிறை பாதகினை யாய்.

(௭௪)

ஐயிழையார் தம்பா லடைவே யருஞ்சுகமென்
முழுவதநீ யென்று முலைத்தாயே—பேய்மனபெ
துன்பல்லா லின்பெட்ட நினையளவுந் கண்டாமோ
தென்பசுந்தை யான்றோசே சேர்.

(௭௫)

சேரார் புரத்தைச் சிரித்தெரிதத தேவேசன்
பாராய்நஞ் சஞ்சிதத்தைப் பார்த்தெரிப்பான்—கூரா
திருவினைமா மாயை யிருளும் பசுந்தை
யொருவனையே நெஞ்சன்பா லூன்று.

(௭௬)

ஊனந் தவிர்த்தே யுதவுதித்தி யானந்த
மானந்த வல்லியிடத் தண்ணலவன்—ஞானந்த
மத்தியமுன் னில்லான் வரதன் பசுந்தையர
னித்தியமு நெஞ்சே கினை.

(௭௭)

கிணையா னறவுணர்த்தி நின்ற ணிழல்சேர்த்
தெனையாள் பசுந்தைநக ரொந்தா—யனையாக
வானந் தரணியர மற்றெல்லாந் தந்தருளு
மானந்த வல்லிபா கா.

பாகனை வேதம் பரிபூரணம் தென்பகந்தை
யேகனை வேணி பிடை நான்கு—மேகனை
நில மணிபிடற்றடிய நன்னா வென்மனந்தான்
சாலவுனை யுன்னுமெறி தா. (எக)

தாரணியெ லாஞ்சுழர் தண்பகந்தை பாபித்தித
தாரணியுஞ் செஞ்சபையாய் தானுவே—நாரணியும
பூமாலை வரகா பொருந்த வருணினக்கே
பாமாலை சூட்டிம பணி. (அ௦)

பணிகொண் டெனையான் பகவத் தனையான்
பணிகொண்ட வேணிப பரான்—பணிகொண்ட
கண்டத்தா னண்டத்தா கர பத்தித் தாதரித்தான
வண்டத்தா ரார்பதமெ வாழ்த்து. (அ௧)

வாழ்வாரு மெவ்வுலகும் வந்திப்பக் கைவிரித்துத்
தாழ்வாருந் தென்பகந்தை சங்கரனைப்—போழ்வானத்
திந்தமரும வேணியனை யெமமான யிசனைவாழ்த
தத்தமுள்ளா ரோத்தா தவா. (அ௨)

அவமாக நான்கறித்தே னந்தோவம் மட்டே
வெவ்மெ பலபுரிந்தே னேழை—சிவனை
பகந்தையாய் மற்றெனக்கோ பற்றிலே னுள்ளங்
கசுந்தையா நீசெயருட் கண். (அ௩)

கண்ணார் னுதலோய் கனபாருங் கண்டத்தோய்
கண்ணாரும் வேதம் பகந்தையோய்—தண்ணார்

கடியேற்குஞ் சம்மியா கம்மேற்குப் 'வெணி'

யடியேற்குன் றுளே யாண்

(௪௪)

அரணமோ மூன்று மசித்து நசித்துந்

சரணவிர்த்தம் மூவாயுந் தாங்கிப் புரண

வருட்டி-தந்தேற் றும்புகந்தை யண்ணலார் தாமோம்

மருட்டி தநோய் மாற்று மருந்து.

(௪௫)

மருந்தாகி மந்திரமாய் மற்றவுயர் யான்

பெருந்தாயர் தீர்த்தருளும் மெய்யான்-- விருந்தாக

விண்ணோ ரமுதுண்ண ிவலைவி டார்ப்பந்நைக்

கண்ணான் முனை கதி

(௪௬)

கதியாவு முன்றன் கழலையென் றொந்தா

ரிதயாலே யுக்தமரு மெந்தாய்--மதியாருஞ்

செஞ்சடையாய் தென்புகந்தைத் தேவனே கின்றோ

தஞ்சடைவா யென்றொருநாற் சாற்று.

(௪௭)

சாற்றுகினும் வாவென்று சாராமற் றள்ளிபெனைக்

கூற்றினுக்கா ளாகக் கொடுக்கினும்வென்--னேற்றவரி

யாட்டுமா தன்றி யாசைவுண்டோ தென்புகந்தை

நாட்டதுத லானே நவில்.

(௪௮)

நவையே யெனச் சூறவா ஞானம் பகையா

மெவமாருந் தீமைகண்மற் றெல்லா--நவமா

ரணிகலனாந் தென்புகந்தை யண்ணலிக் கோட்டார்

தணிகலனா னுய்வதென்றோ தான்.

(௪௯)

நானந் தவம்போகஞ் சாந்தஞ் சிவதரும
நானந் தபையருண்மெய் நற்குணமுன்—னாவெலாந்
தென்பசுந்தை வாணன் திருவடியிற் றுழந்தேத்து
மன்பிசைந்தார்க் குன்பொருளே யாம். (கூ0)

ஆசையென்றாய் தந்தை யழுக்கா றுறவுவஞ்ச
மோசமெலாந் தோழர் முழுமுட—நேசனைத்தோ
வைம்பா தகமகா ரண்ணுலோ தென்பசுந்தை
சம்பாளே யுய்வதென்றே நான். (கூக)

நாரியர்மைத் தாராயினி னுன்றினியும் தந்தேதாவப்
நாரியகொங் கைப்பொருப்பிற் பாய்ந்திடறி—வீரிமம்போய்ப்
பாழ்ங்குழியில் வீழ்ந்தேன் பசுவந் தனையரனே
வாழ்ந்துயர வீடேற்று வாய். (கூஉ)

வாயில் விடைய வழிபுகவென் மான்மனமங்
கோய்விலா தோட வுனைமறந்தேன்—பேயனேன்
ரீயனேன் பேதைமேன் செய்வதறி யேன்பசுந்தை
நாயனே நாலுணர்வா னல்கு. (கூங)

சல்லார் தொழும்பரனே நாதாமெய்ப் போதாவின்
செல்லார் பொழிற்பசுந்தைத் தேவேசா—வல்லார்
நிடறுடையாய் செஞ்சடையாய் வெள்விடையா யென்றுன்
படறுடையாய் நல்கா யருள். (கூச)

அருள்காட்டுங் கண்டி யரனே பதியாந்
தெருள்காட்டும் சூதி சிவமெய்ப்—பொருள்காட்டு

நெஞ்செழுத்தே சார்வா யழியன் பசுந்தையோய்
நெஞ்சழுத்தி யுய்வா னினை. (கூரு)

கின்னையே போற்றுகிற்பார் நெஞ்சு கந்தோய் தென்பசுந்தை
யன்னையே யென்னையுணர்த் தையனே—மின்னையோர்
பால்வைத்தோய் மும்மலமும் பாற்றுதற்கென் சென்னியினின்
கால்வைத்த லென்றருளிக் காண். (கூசு)

காணார் பசுந்தையிலெங் கண்ணுதன்முன் பண்ணுதலைக்
காணார் தமக்குறுதி காணுநோ—காணுயென்
கின்னெஞ்சே வன்னஞ்சார் கண்டத்தான் மெண்டைத்தான்
முன்னஞ்சார் கின்னஞ்சா முன். (கூஎ)

முன்னவனை தென்பசுந்தை முகச்சுண்ணு செக்கண்ணு
னென்னவனை பென்றிறைஞ்சு மெந்தைநின்சீர்—பன்னவனே
கந்நாவுங் காணவனே கங்கண்ணும் பெற்றாறு
மென்னார்வந் தானடங்கா தே. (கூஐ)

தேயமெலாம் பாயபுகழ்த் தென்பசுந்தை வாயமரு
நாயகனை மாயவனை நான்முகனை—பேயிருபாற்
கொண்டவனை மிண்டகமே கோற்றொடியா னந்தவல்லி
வண்டவனைக் கண்டவனி வாழ்த்து. (கூக)

வாழ்த்துவதுன் மெய்ப்புகழே வந்திப்ப துன்பதமே
பாழ்த்துவதென் றீவினையே யாகவருள்—சூழ்த்து
மறியேற்குங் கையாய் வளர்பசுந்தை வாழ்வே
மேறியேற்கு ஞானத் திரு. (கூடு)

வாழி.

கார்வாழி யந்தணர்யா கம்வாழி புரவலர்கோ
னோவாழி பிறங்குசைவ நெறிவாழி தென்பசுந்தை
பூர்வாழி கைலேச னுடங்கமரா னந்தவல்லி
பேர்வாழி நீறுமணி பேணடியார் குலம்வாழி.

முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
பகவந்தவிர
திருஞ்சல்.

நாட்டி.

நாமேவு மலர்நாதி மருசார வாவி
மலகுபு வந்தணையு யெகந வாழு
நாமேவு மானநக வலலி பரக
நயச்சமருங் கைலாய நாரி மேவும
புமேவு திருஞ்ச லாடற பேரதம்
புணராதளவிங் கொருதமியேன் புகன்று பாட
சாமேவு மொருகோடிக கற்ப கத்தின
சுருண்பொழி குருமலாததாள காபப நாமே

நூல்.

புமேவு நாலவேகம் விட்ட மாகப
பொருணமேவு முபகிடதந் தாமப தாச
நாமேவு மாறங்கங் காலக ளாக
நாமேவுரு சிவாகமஞ்சுடி சட்ட மாகச

தேமேஷுஞ் சரியாதி பலகை யாகச்

சிவமேஷும பாஞ்நானம் பீடமாகம்

காமேஷும் பசுந்நையிலா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(க)

மொழவனம் விட்டந்துண் வயிரந் தாபபு

மொறிதரளஞ் சபலகை திகழ்கோ மேந

மொழிநுட ராகமம்பா திகைகா னீல

மணிமொடுங்கை மந்தமே வால வாயம

மம்பியொளிர் விட கந்தமா ணிககந் தூரி

மயிலைவெண் டிக்குமொளி மரபப வாங்க

கமபிசைகூர பசுந்நையிலா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(உ)

முற்றுணாவோன மனவயததன் வாய்பி லினபன

முதிர்ந்திடுபே ரருளாள னவ்வி லாற்றல்

மொற்றுடை யா னியல்பானே பாச லீககப

பெறறியினுன் மென்பசுந்தப பெருமா னென்மே

மொற்றிடுகான மறைமுடி வை யுள்ள வாழே

தூளக்கமற விளக்கமுறத துணிந்து வாய்மை

கறறுணர்வோர தாபபுகலா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(ங)

நாடடுறுகித தியனியா பகமுன் ளைய

நலமபெறினு மலாபுணர காகி டாமேல்

வாட்டாருமீஇர் ஸாந்தவாய மயங்கு னாய்
 பலமன்று சிகுதுருவாய் வயங்கு சீவன்
 பூட்டுமுணா வானையோர்ந் துனது போதம
 பொன்றிதிநின் பொன்றுகெனப் புகன்று வாய்மை
 காட்டுபக வந்தனாரா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யார் ஸுசல.

(சு)

ஆரியயன்பான் முதலிமைபோர் செபமுன சோநக
 மமர்ந்துபுய னேசாநீரண் டன்றி மேததப
 புரிபுவன மெலாஞ்சூழ்ந்து சென்னி தாழ்த்தப
 புரிதவமா முனிவாகுழா முன்னி வாய்த்த
 விருவருமின் னிசைபாட மகளி ராட
 வின்னியமெண் டிசைமூட வின்மங் கூடக
 கருணைபொழி பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யார் ஸுசல

(சு)

பூதபதி பினுகா பாலி குளி
 புரந்தகன்மா நவநபனம் புயதத பாகன
 மாதவன்மா கேச்சுரனு மாத வன்றான்
 மாதேவன் மதிவேணி வாம தேவ
 னாதிசிவன் விகவேச லீல கண்ட
 னரச்சம்பு சங்கரனென் றன்ப ரோததி
 காதன்மிரு பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யார் ஸுசல

(சு)

தடமேதி கடலார்வா னென்னைப் போந்து
 தானுழக்க மீனுகண்டு தாழை சாயப்
 புடைமோதி முப்புடைக்காய் முதுகு றைப்பப்
 போகட்டு வெருண்டோடப் புரிந்த தொன்றோ
 விடியாதி யின்றிமுகின் மழையும் பெய்வித்
 தின்பொடுவா முகழிசூழ்ந் திலங்கு வான்சேர்
 கடியாரற் பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யாட னுசல்.

(எ)

பொருவரிய நால்வேத சிவாக மங்கள்
 புராணமிதி காசமுதற் புகலு மோதை
 யரியதமிழ் மறைபோத மாதி யோதை
 யாயிழையா ராடன்முழ வரங்கி னோதை
 யிரதகய துரகாதி யியலு மோதை
 யெழுகடலோ வெழுமுகிலோ வென்ன வாணோர்
 கருதுபசு வந்தனைபா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யாட னுசல்.

(அ)

தாத்துவிக மாதிரெஃஇத் தம்மை யோர்ந்து
 தற்போதங் கழன்றொழியுந் ததிய ராய
 மார்த்தகுசீர் மகார்கடமை யருணீ ராட்டி
 மலங்கழுவி நலங்கொளுவி மாறா தென்று
 மார்த்திடுபே ரின்பாய தொட்டி லேற்றி
 மாட்டியவர் தாமாம்வாழ் வளிக்கும் வாய்மை

காத்தருள்வான் பகந்தையிலா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(௩)

தோமகலு மன்பொடுமுன் பிறைஞ்சி வேட்ட

தொண்டர்குழா மிண்டுபவத் துன்பை வீட்டத்
தாமரைமே னுமகண்முன் கருதி கூட்டச்

சதுமுகனின் னிசைவினை தடவி மீட்டப்

பாமருமெய்ப் புலவர்களுத் துதிகள் காட்டப்

பரவுமனின் திதைமுதலோர் பாடி யாட்டக்
காமர்பசு வந்தனையா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(௧௦)

வேதசிவா கமங்கன வத் தறங்கள் வாழ

விண்பெயலின் வண்பயன்மேன் மேலும் வாழப்
பூதிமுத லாஞ்சிவசா தனங்கள் வாழப்

பூண்டொழுது மெய்யடியார் மொலிந்து வாழ
நீதிபசு வந்தனையூர் கிலவி வாழ

நிகேதனமீ தங்கமொடு கிரம்பி வாழக்
காதலருள் புரிந்திடுமா னந்த வல்லி

கைலாய நாதரோ யாம ஞ்சல்.

(௧௧)

முற்றிற்று.